Ч. 243 Субота 30 жовтня (11 падолиста) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Др. Ебенгох про ситуацию. — Знесене дневникарского стемпля. — З ческого табору. — Анґлійско-трансвальска війна).

В часописи Linzer Volksblatt помістив др. Ебенгох таку статю: Католицкі людовці будуть змагати до управильненя язикового і национального питаня в Австриї, а притім не допустять до того, щоби один нарід витискав другий з его природного национального стану посїданя. Довершене сеї задачи тяжке, позаяк в кождім сторонництві находять ся народні шовіністи, котрі спиняють сей намір уміркованих людий. Ті шовіністи кричать: тут Німці, тут Славяни! і раді би розвести в Австриї расову борбу. Задачею австрийских патриотів буде проте, не допустити до такої расової боротьби. Австрийскі Німці повинні зрозуміти, що они, будь-що-будь, не зможуть витворити в парляменті своєї більшости. До більшости такої потребують они завсїгди частини славяньских послів, чи то з Галичини, чи з ческих земель, чи з полудневих Славян. Проти Славян не можна управляти Австриєю, так само, як не можна нею управляти без або проти Німців. Ті обставини треба мати на оцї, заким хто небудь возьме ся за управильненє язикового і национального питаня в Австриї. Управильненє сих питань можливе проте лише на основі компромісу. Католицкі людовці мусять проте остати ся при славяньскій правиці, щоби усмирювати суперечности між сею правицею а німецкою лївицею. Дальшою задачею католицких людовців буде, привести назад до значіня принцип парляментарної більшости, приглушений обструкциєю. До довершеня сеї задачи потрібно, щоби оба великі сторонництва пожертвували дещо з своїх теперішних пересьвідчень. Розуміє ся, що правительство мусить вести лише австрийску політику так само, як парлямент. Теперішне правительство має малий успіх за собою. Оно воскресило парлямент до нового житя, але Чехам треба сю жертву звернути посредством язикового закона. Правительство не сьміє стреміти до розбитя теперішної правиці, бо оно буде сеї правиці дуже потребовати при ухваленю угорскої угоди і буджетї. Правительство мусить остати невтральним, а тоді і ми займемо супроти него становище невтральне.

На вчерашнім засїданю палати послів роздано справоздане прасової комісиї що-до знесеня дневникарского стемпля. Справоздане підносить так дуже оправдані жалоби з причини лихого материяльного положеня цілої австрийскої праси, тим більше, що стемпель знесено вже у всїх цивілізованих державах. Відтак згадує справоздане о ріжних внесенях, ставлених в тій справі, котрі доси полишились безуспішними; вкінци предкладає комісия, аби з огляду на можливе нове відложене тої справи, приймити правительственне предложене без зміни.

Ческа Politik обговорюючи парляментарні відносини жалує ся на управу правиці, що після єї гадки есть легкодушне і недбале, а то з причини, що пр. оногди пос. Яворский скликав засїдане виконуючого комітету правиці на годину другу, коли між тим голосоване в справі §. 14 відбуло ся вже о год. $12^1/_2$, в наслїдок чого не було порозуміня між Чехами і прочими сторонництвами правиці. — В молодоческім клюбі ухвалено голосувати против буджетової провізориї. Пос. Енґель велів повідомити о тім правицю, від котрої ухвал буде зависїти, чи більшість буде в тім случаю голосувати солїдарно.

З поля африканьскої війни приходять дуже скупі вісти. Доносять лиш з анґлійскої сторони о безнастанних малих битвах, з котрих немов то Анґлійцї все виходять побідоносно. Як там є, не знати на певно, однако Бури, як замкнули Анґлійців в їх укріплених таборах, так держать їх і доси, і мабуть вже недалекий час, коли обі анґлійскі армії, всхідна і західна, попадуть в полон. Бюро Райтера доносить з Оранїє-Рівер під днем 6. с. м., що Бури під Кімберлей одержали підмогу в числї 2000 людий. Бури замкнули Кімберлей з усїх сторін і понищили посїлости анґлійских купців в околици та забрали їм товари. З Наталю знов доносять, що прибувший з Ледісмес властитель зелїзного готелю Бернар оповідав, що Бури заєдно бомбардують місто. Анґлійскі пушки не можуть їм дати ради. Після гадки Бернарда, положене Анґлійців в Ледісмес дуже грізне.

---

2)

ДОГОВОР БЕЛЛЄРА з ПОДІНҐТОНОМ.

(З американьского — Франка Стоктона.)

(Дальше).

Подінґтон з розпукою поглянув на свої ноги.

— Напливає — сказав охриплим голосом — Томо, диви ся, мої ноботи вже сховали ся у воді.

— Правда — відповів Беллєр. — Я так привик до води, що й не замітив того. У возї діра. Маєш що коло себе, аби вичерпати?

— Вичерпати? — крикнув Подінґтон, що знов прийшов до себе. — Томо, ми ідемо на спід.

— Так — сказав Беллєр — тече як крізь решето.

Тягар кіньскої упряжи і обох людий був за великий, аби візок міг плисти. Вода скоро піднимала ся в полукішку до гори.

— Ми тонемо! — крикнув Подінґтон, і зірвав ся з сидженя.

— Батогом коня, батогом, най скорше пливе! — кричав собі Беллєр.

— Тут нема по чім бити! — відповів Подінґтон, бючи дармо по воді, бо не міг досягнути голови коня. Бідолаха був в страшенній тревозї, ніколи й не подумав, що може колись у власнім возї утопити ся.

— Ого! — скрикнув Беллєр, коли вже вода полила ся з усїх сторін через верх.

— Сиди тихо друже, бо упадеш! — І в тій хвили віз пішов під воду.

Але не було дуже глубоко. Найглубше місце ріки переплили, а тепер колеса ударили в дно.

— Боже! відозвав ся Беллєр неспокійно — ми накнули ся на землю.

— На землю — відповів урадований Подінґтон. — Слава тобі, Господи!

Коли оба приятелї підняли ся у возї, сягала їм вода повисше колін, а Подінґтон, як поглянув на площу ставу, був би присягав, що він ніколи не бачив такої маси води. Було в тім щось страшного, єму видавало ся, що вода заєдно підносить ся і грозить єму смертю. Він так тряс ся, що ледве міг держати ся на ногах.

— Вілїзьме — сказав его приятель — мусиш сїсти, бо инакше упадеш і утопиш ся. Тут нема чого держати ся.

— Сїдати? — сказав Подінґтон, розглядаючи ся наляканo довкола себе — алеж я не можу сїдати!

В тій хвили кінь легко порушив ся. Дїставши дна, задержав ся кілька хвиль, аби випочити по тяжкій переправі, а ще до того з возом. Єго голова і шия виставали понад воду, хребет ледве виднїв під водою. Відпочавши, пустив ся знов наперед.

При першім кроці коня почав мр. Подінґтон хитати ся. Мимохіть вхопив ся Беллєра.

— Сїдай! — крикнув — инакше попадаємо оба у воду.

Не було ради; мр. Подінґтон сїв, а коли з плюскотом спустив ся на сиджене, сягала єму вода аж повиж пояса.

— Ох! відозвав ся. — Томо, клич о поміч.

— Що то поможе — відповів Беллєр, що все ще стояв на возї. — Не бачу нї чоловіка, нї ніякого човна. Ми вже якось видобудемо ся. Держи ся лиш кріпко лавки.

— Чого? — спитав Подінґтон.

— Ах, сидженя. Ми виїдемо цілком добре на берег, коли кінь піде просто. То єсть просто півперек ставу.

— Я не можу поводити конем — відповів Подінґтон — віжки впали у воду.

— Боже! — скрикнув мр. Беллєр — то зле. А не можеш повертати ним без віжок, лиш словами: „соб!" і „собе!"

— Нї — відповів Подінґтон — то не віл; але може задержу его. — І він крикнув що мав сили: „гов!" Кінь задержав ся.

— Коли не можеш в инший спосіб повертати конем — сказав Беллєр — то мусимо ті посторонки конче віднайти. Дай менї бич.

— Я й бич випустив — відповів Подінґтон — он-там поплив.

— Ах Боже — сказав Беллєр — то я буду мусів лїзти у воду; кінь чей не піде сам, бо инакше булиб ми у страшнім положеню.

— Лише не злїзай, — крикнув Подінґтон — можеш їх дїстати через козел.

— То всьо одно, бо й козел у воді, але нехай діє ся що хоче, я мушу спробовати. Сиди лиш тихо; я більше привик до води як ти.

Новинки.

Львів дня 10-го падолиста 1899.

— Служба податкова першої настої (інстанції) одержить — як довідуємо ся, значне помножене персоналу і поліпшене відносин авансу через збільшене числа висших посад. Міністерство скарбу призволило іменно помножене посад старших радників скарбових в VI кл. ранґи о 5, радників VII кл. ранґи о 7, старших інспекторів податкових в VIII кл. ранґи о 25, інспекторів в IX кл. ранґи о 8 і концепістів X кл. ранґи о 12.

— Процес о міліони львівскої щадниці, котрий розпочав ся був ще дня 2 жовтня і тревав півшеста неділї, закінчив ся вчера вечером около семої години. Трибунал по нарадї над вердиктом судиїв присяжних видав вирок увільняючий всїх обжалованих. Яко обжаловані ставали: Евг. Вендриховский бувший бухгальтер каси, бувший посол і властитель копалень нафтових Стан. Шепановский; Фр. Карпіньский бувший помічник мулярский а опісля предприємець і Мария Фурман або Форман бувша кохапка помершого у вязници директора каси. Зїми. Вендриховского і Карпіньского, що сидїли в слїдчім арештї, випущено на волю.

— Стїнний календар накладом „Руского товариства педаґоґічного" у Львові, появить ся невдовзї в розпродажи. Члени дістануть сей календар даром, а прочий дохід буде призначений на цїли товариства.

— Забобонність а дифтерия. В громадї Красова на Угорщинї в Красо-Сереньскім комітатї вибухла пошесть дифтериї. Тамошні селяни, Румуни, щоби ратувати ся від пошести, знайшли найлїпший спосіб в забобонности: викопали в ночи на кладовищи 30 трупів, порубали їх сокирами на кусні і закопали знову. Жандармерия арештувала вже 16 тих забобонних лїкарів від дифтериї за зневажене померших.

— З борби коло Денді. В суботу, 21-ого жовтня — пишуть англійскі кореспонденти з боєвища — одержали ми приказ вирушити з Денді на північ проти 15.000 армії Жуберта. Ми вибрали ся лише в блюзах. При виходї з Денді сказано нам, що Уайт вислав нам в поміч значні сили з Ледісмеєу. Ледви вийшли ми за місто, як полетїли понад нашими головами бурскі бомби, на щастє, не цїльні. Під полудне настав дощ, що супроводжав нас через пополудне і цїлу ніч. Ми станули табором в поли без всяких шатер. В недїлю ранком велено нам звернутись на лїво в провал. Тут ми опять розтаборились і стали дещо варити, коли нараз з вершин посипались на нас пушочні стріли. Ми не могли розвинути наших сил. Генерал Юль видав тепер приказ, розбити ся на шварми і податись на зад. Тепер почав ся дійсний хаос, бо з нами враз утїкали вузенькою дорогою і місцеві жителї. Жаль брав, дивити ся, як наші падали по дорозї з умуки і від цїльних стрілів бурских. Ми бачили, як Бури заняли Денді з всїм, що там нашого находило ся. Наш відступ перемінив ся в утечу. На віч насипіли ми до Ґленко. Дощ лив безнастанно. На нас не було нї одної сухої нитки. Щоби нас заохотити до витревалости, розпущено вість, що Уайт побив за нашими плечами Бурів під Еляндслаґте. І ся вість показала ся відтак неправдивою. На щастє, дефіле на дві милї широке, котрим ми вертали, було дуже слабо обсаджене Бурами. По дорозї лишили ми кілька наших армат і до 300 людий. Ми утїкали через весь понедїлок і аж о 3-ій год. рано в второк наспіли до Ледісмесу. — Таке пишуть місцеві кореспонденти з боєвища. А в офіціяльних рапортах льондоньских стояло: Генерал Юль, висланий проти Жуберта, натрафив на значнїйші воєнні сили Бурів і в порядку вернув назад до Ледісмесу, доконавши того, що не дав сполучитись ген. Жубертови з ораньскими віддїлами.

Телеґрами.

Відень 10 падолиста. Є. В. Цїсар іменував ґр. Тад. Дідушицкого дідичним членом палати панів.

Відень 10 падолиста. Угорский президент міністрів Сель і міністер скарбу Люкач, як також члени угорскої депутациї квотової прибули вчера до Відня, аби взяти участь в нарадах з депутациєю австрийскою.

Берлин 10 падолиста. З цїсарем Вільгельмом поїде до Анґлії на жадане королевої Вікториї секретар ґр. Більов. Тій подорожи приписують велике політичне значінє.

Новий Йорк 10 падолиста. Дотеперішні вибори в 12 державах випали на некористь Мек Кінлїя.

Переписка зі всїми і для всїх.

☞ Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

Мариян Б. в Турцї к. Х.: Коли маємо сподївати ся т. зв. звіздового дощу або т. зв. роїв спадаючих звізд, т. є. спаданя метеорів, о котрій годинї і з котрої сторони неба? — На се питане скажемо Вам коротко лиш ось що: 1) В падолистї показують ся два рої спадаючих звізд, один в ночи з 13 на 14 с. м. і той називає ся роєм Леонідів, а другий дня 23 с. м. званий роєм комети Белї. Цїлий сьвіт жде тепер з як найбільшою цїкавостию роя Леонідів, хоч би лиш длятого, що вже від довшого часу ходить чутка, що від сего роя має настати конець сьвіта, себ то конець нашої землї. Ну, так ще не буде, але темні люди вірять всему. Для характеристики тої темноти може цїкаво буде для Вас довідати ся і то, що одна громада німецка в горах Гарц запитувала звіздарів в Берлинї, коли настане конець сьвіта, бо она хотїла би до того часу ужити „пожиточнїйше" призбираний шкільний фонд. Але до річи. Котрого як-раз дня покаже ся сей рій, того й самі звіздарі не знають докладно, а то длятого, що рій той в своїй дорозї доокола сонця дістав ся занадто близько під вплив планети Юпітера, і той єго відтягнув значно з єго дотеперішної дороги. Здає ся, що найсильнїйше покаже ся той рій в ночи з 15 на 16 с. м. Коли тої ночи вийдете о 12 годинї на двір, то вишукайте собі громадку звізд, звану „Квочкою" (Плеяди). Подумайте собі від тої громадки просту лїнію аж до Полярної звізди (в „Малім Медведи", званім також „Малим Возом") і потягніть собі до тої лїнії в тім кінци де Полярна звізда, другу просту лїнію на всхід так, щоби она з тамтою творила прямий кут. Тота друга лїнія буде тогди іти попід колеса т. зв. „Великого Воза" (або „Великого Медведя") та повисше від тої

Мр. Беллер здоймив капелюх і подав єго приятелеви, аби подержав. Гадав о годиннику і инших річах в кишенях, але що не було де їх подїти, лишив їх там де були. Відтак укляк у водї, нагнув ся і майже щез під нею. Вільною рукою вхопив мр. Подінґтон приятеля за поли.

По кількох секундах появила ся горішна половина тїла мр. Беллера знов над водою. З него лила ся вода і він порскав, а мр. Подінґтон не міг відогнати гадки, що єго приятель цїлком инакше виглядає з прилиплим до голови волосєм.

— Я вхопив був за щось — сказав порскаючи Беллер — але оно до чогось вчепило ся і я не міг єго відорвати.

— Чи то було грубе і мягке? — спитав Подінґтон.

— Так — відповів Беллер — бодай так менї здавало ся.

— О, то був посторонок — сказав Подінґтон — я не того хотїв; віжки тонші і лекші.

— Ага, і менї так здаєть ся — сказав Беллер. — Мушу ще раз поглянути.

Він ще раз занурив ся і сим разом тревало ще довше, заки знов появив ся над водою; він порскав і сопів ще гірше як перше.

— Чи то? — спитав, підоймаючи до гори мокрий ремінь.

— То, то — сказав Подінґтон — ти найшов віжки.

— Ну, то бери і їдь. Я був би їх скорше найшов, коби не кіньский хвіст, що зайшов менї в очи. Волосїнє плаває там під водою, так що обмотало менї цїлу голову. Було би о много лекше пішло, як би кінь був мав обтятий хвіст.

— Ну — сказав Подінґтон — бери капелюх, попробуємо дальше їхати.

Мр. Беллер наложив капелюх, одиноку суху річ на цїлім тїлї, а мр. Подінґтон нагнав так напругу коня, що навіть привикли до моря ноги мр. Беллера захитали ся і він був би знов упав у воду, але якось здержав ся і сів побіч Подінґтона.

— Я не дивую ся, Віліяме, що ти так наполохав ся — сказав Беллер. — Ми такі мокрі, що просто страшно.

Коли кінь почув знакомий голос пана і знану руку, пішов відважно наперед.

Але дно було каменисте і нерівне. Часом попадали колеса на велике камінє і тодї мр. Беллер аж дрожав на гадку, що віз може перевернути ся; часом знов западали в мягкий намул а тодї знов на Подінґтона находив страх, аби не потонути.

Они представляли дивний вид. Спершу держав мр. Подінґтон руки понад водою, але вскорі пересьвідчив ся, що то невигідно і держав їх як звичайно, так що з води нїчого не було видко лиш голова і шия коня та голови і плечі двох мужчин.

Нараз віз прийшов на глубоке місце і навіть мр. Беллер затремтїв, коли вода засягла єму аж під бороду. Подінґтон заверещав зі страху, а кінь мусїв плисти. В тій хвили надійшов якийсь хлопець дорогою з рушницею і коли почув крик Подінґтона поглянув на воду. Мимохіть підніс рушницю, але коли побачив, що то не птиці, випустив рушницю і побіг в напрямі до млина.

Але глубоке місце було вузке і коли єго минули, вода ставала чим раз більше мілкою. Появив ся з води насамперед хребет коня, відтак полудрабок та тїла обох приятелїв. Ще лиш кілька кроків по нерівнім днї ставу, сильне порскане і чорний як уголь кінь, що виглядав немов би був сьвіжо лякирований, витягнув мокрий віз з двома перемоклими мужчинами на стрімкий берег.

— Ох, я аж до костий промерз! — сказав Подінґтон.

— Вірю — відповів єго приятель — мокрому о много лїпше під водою.

По сім боцї ставу була польна доріжка, котру Подінґтон добре знав і нею доїхали до моста і дістали ся на дорогу.

— Тепер мусимо чим скорше дістати ся дому — сказав Подінґтон — инакше оба поперестуджуємо ся. Ах, коби я був не згубив бича. Віо!

Подінґтон набрав знов житя і енерґії, колеса єго воза були на твердій дорозї і він цїлком прийшов до себе.

Коли кінь зміркував, що їдуть до дому, пустив ся ґальопом.

— Віо! — кричав Подінґтон. — Як зле, що я загубив бич.

— Бич! — відозвав ся Беллер держачи ся судорожно сидженя. — Чей же не схочеш скорше їхати. А впрочім Віліяме — додав — менї здаєть ся, що ми о много скорше можемо перестудити ся, коли перемоклі женемо так против вітру. Справдї, менї здаєть ся, що кінь сполошив ся.

— Куди! — відозвав ся Подінґтон. — Він лиш тїшить ся, що іде до дому і спішить ся до своєї їди. Чи то не хороший кінь? Поглянь лиш, як він іде!

— Іде! — сказав Беллер. — Я волїв би злїзти. Чи не правда, що то було би лїпше для мене, колиб я пішов пішки до дому? Я розігрівь би ся при тім.

громади зьвізд недалеко від обиду (горизонту) стрітить велику ясну першої величини зьвізду. Єсть то зьвізда, звана „Реґулюс“, в громаді зьвізд, званих „Левом“ (Leo). Отже з тої сторони, з тої громади зьвізд пускає ся рій метеорів, о котрім тут бесіда, і длятого він називає ся роєм Леонідів. Тою дорогою, котрою суне ся в просторі сьвітовім згаданий рій, ішла в 1866 р. комета, котру записано в зьвіздарских книгах під знаком „комета 1866. I.“ Той сам рій видко було в р. 1766, 1799, 1833 і 1866 а з того виходить, що той рій що 33 літ підходить близько землі, котре десь в однім місци стрічає ся з ним. Після найновійших обчислень показує ся, що наша земля буде переходити через той рій тогди, коли середна Европа буде відвернена від того місця, отже можна припускати, що спадане метеорів не буде у нас так величаво представляти ся. Длятого то віденьска Академія наук вислала учених на той час аж до Індиї. Та й місяць, що в ту пору буде майже в повни, буде своїм сьвітлом трохи перешкаджати огляданю сего займавого з'явища. На сім кінчимо. Докладне поясненє знайдете незадовго в окремій розвідці науковій на иншім місци нашої часописи. — **Сталий передплатник:** Товариство касинове само не може мати права до вишинку, а Ви яко господар в тім товаристві мусите мати концесию для власної особи; коли же не можете узискати концесиї, то нема що діяти, треба дати спокій. Иногди бачите, на упертого не можна нічого вдіяти, бо викликує ся ще лиш більший опір; треба змінити тактику і брати ся до діла в инший спосіб. — **Несьміливий:** Згадане товариство дає позичку без гіпотеки лиш до 250 зр., а тогди треба мати двох ручителів і поліцу обезпеченя на житє.— **Кандидат на інструктора:** Інструктором для управи тютюну можна стати, скоро має ся кваліфікацию до того, але очевидно лиш тогди, коли єсть така посада і коли приймуть. Коли хтось учить ся на такого інструктора на кошт краю і правительства, то з того ще не виходить, що він мусить бути зараз принятим, бо коли єсть одна посада, а подасть ся на ню н. пр. двох, то очевидно буде лиш один принятий Коли хтось вислужив в якійсь службі і пішов на емеритуру, то се не стоїть ще на перешкоді тому, щоби він був інструктором управи тютюну. По нашій думці було би найліпше, як би Ви старали ся порозуміти ся з дром Никол. Криштофовичем, предсідателем покутского відділу гал. товариства господарского; однакож місця его пробуваня не знаємо. Що-до згаданих трох днів, Ваша власть була зовсім в праві. — **Господарі з К. повіта бережаньского:** Не знаємо иншої ради, лиш таку, щоби Ви пішли до адвоката дра Андрія Чайковского в Бережанах і его зарадили ся. То справа, в котрій лиш в дорозі позиваня можна шось вдіяти. — **А. І. Е.:** Ліпше здавати іспит з робіт, бо до семинариї вимагають скінченої осьмої кляси, опісля можете подати просьбу, щоби Вам позволено здавати іспит зрілости, а тогди вможете дістати посаду звичайної учительки, а по іспиті кваліфікацийнім будете і стабілізовані. — **Зівяла рожа:** На Ваше письменне питанє і лікар би не відповів, бо треба видіти хору особу, щоби знати, що їй хибує; самого опису за мало. До того Ви ще й не сказали, хто Ви і кілько Вам літ, а то річ важна хоч би лиш для самого здогаду недуги, то треба сказати і лікареви при пораді. Не гадайте собі, що кождий кашель сухоти або що зі сьльовинами то вже й легки викашлюють ся. Найліпше було би, як би Ви приїхали до Львова і тут зарадили ся проф. дра Ґлюзіньского і після его поради взяли ся до основного лїченя. Може дуже легко бути, що у Вас лиш упертий (хронїчний) так званий бронхіяльний (дишковий, в малесеньких рурочках в легких, в т. зв. дишках) катар, на котрий дуже легко занепадають молоді, малокровні особи. Кашель буває тогди иноді дуже тяжкий і страшно мучить, але сльовин відходить мало і они бувають густі і сірі; але знов може при слабім кашли відходити дуже богато рідких сльовин. На ту недугу треба завчасу лїчити ся, бо можна впасти в другу гіршу. Але навіть в такім случаю, як би то були початки сухіт, то можна ще вилїчити ся відповідним способом житя і добрим живленем та деякими ліками, які лікар заординує. Але заким порадите ся, лікаря викиньте тран на сьміте, бо він Вам нічого не поможе, а лиш ще гірше збавить жолудок, котрий як видко, у Вас попсований і на котрий би Вам також лічити ся і то ще скорше може як на легки, бо від жолудка зависить добре відживлюванє тїла отже й легких. Завсїгди обложений язик вказує на недиспозицию жолудкову. Треба би взяти насамперед на прочищенє а відтак відповідна диета а до того дуже добрий лїк зроблений з пепсини, квасу сольного і сирупу (Capil. Veneris). Лік може очевидно лиш лікар записати. Опісля треба жити дуже диететично і добре відживляти ся, а то не значить їсти богато, запихати ся товстими і всїлякими трудно стравними стравами, але їсти лиш то, що найбільше має в собі поживи і найлекше можна стравити: росіл з телятини, потравку з телятини, котлети з телятини, скробані шніцлї з цибулькою і солию присмажені без масла, булка пісна; можна також їсти росіл з воловго мяса, але добре вибираний, білого мяса не їсти, так само не їсти сира, чорного хліба, клюсок і тим подібних тяжких страв, сьвіже масло в міру добре їсти. До росолу, чаю молока треба три рази на день додавати соматози. Соматоза єсть то рід дуже поживного екстракту з мяса в порошку, котрий легко розпускає ся і єсть дуже поживний. Коробка соматози платить ся в аптиці 1.80 зр. Приготовляти єї треба після припису на коробці. Треба також пити богато молока але лиш добре спраженого. За напиток може служити легке пиво; їсти треба по троха а часто. Дуже важна річ чистий і сьвіжий воздух; комнату треба длятого добре і часто провітрювати особливо на ніч. Від часу до часу треба скроплювати карболем а сплювати лиш до сплювачки, в котру треба налити карболю. Позаяк не знаєте, що єсть — а впрочім щоби й не було — треба бути осторожним супротив других; передовсїм не цілувати ся з нїким, особливо з дітьми, не спльовувати до хустки, часто мити собі руки бодай водою і милом, ліпше карболевою водою. Добре єсть вдихати горячу пару з води з солию, або терпентиновим олієм. Коли нема иншого способу то робить ся так: поставивши горнець або миску з кипячою водою, всипає ся жменю соли, вкриває ся посудину високою трубкою з чистого паперу і до горішного кінця трубки над посудиною вкладає ся уста і віддихає ся парою. Стілько можемо Вам порадити, а Ви старайте ся конче о пораду лікарску. У Львові на клініці можуть лічити Вас безплатно. — **Біляк:** 1) Все то о що питаєте в першім питаню, то чиста видумка, котрої жерело темнота, глупота і фанатизм. — 2) Також неправда, а як би й правда була, то був би то лиш доказ великої солідарности і народної єдности, котра могла би служити за примір не одним народам. Що близша і дальша родина а навіть і деякі чужі жиди могли зложити якусь суму, потрібну на оборону Драйфуса, се річ можлива і не було би в тім нїчого дивного. Але знов не треба вірити у всї ті брехнї, які ширять з расової, політичної і фінансової ненависти т. зв. антисеміти. — (Дальші відповіди пізнійше).

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди.

— Ти мусів би іти цілу годину — сказав его приятель. — Сиди тут, а я обіцюю тобі, що за яких пятнайцять мінут будеш вже в в сухій одежи....

— Знаєш Віліяме — сказав мр. Беллер, коли вже оба сиділи дома по обіді з циґарами в устах — що би ти добре зробив? Ти не повинен нїколи виїздити без пари весел і без пояса до плаваня; я то все беру з собою. Тоді був би ти о много безпечнїйший.

Мр. Беллер вернув на другий день до дому, бо одежа мр. Подінґтона зле на нім лежала, а его одїнє так зступило ся, що не міг в нім ходити. Впрочім була до того і инша причина, подібна до тої, що тягнула коня до дому. Але він не забув на свій договор з приятелем; по тижднї написав до Подінґтона і просив его, аби приїхав на кілька днів. Мр. Подінґтон був чоловіком чести і мимо недавної немилої пригоди з водою не хотів ломати даного слова. В означенім дни поїхав до посїлости мр. Беллера над море.

На другий день рано по своїм приїздї, коли ще цїла родина Беллерів спала, вийшов мр. Подінґтон з комнати і пішов поволи над берег моря. Хотів оглянути човно мр. Беллера. Знав дуже добре, що буде запрошений до участи в проїздцї по мори, а що Беллер їздив з ним, то він не міг відмовити єму; однако перед тим хотів поглянути на човно. О чверть на осьму відходив звідси поїзд; колиб его тут не було, не міг би его нїхто запрошувати до їзди човном. Коли човно Беллера мале і слабе, то поїде поїздом — але насамперед мусить сам всьо оглянути.

Коло берега стояло на припоні лиш одно мале човно а якийсь чоловік — імовірно рибак, сказав мр. Подінґтонови, що то Беллерове човно. Подінґтон оглянув его дуже уважно і мусів признати, що човно не було нї дуже мале нї слабе.

— Як гадаєте, чи то безпечне човно? — спитав рибака.

— Чи безпечне? — повторив рибак. — Ним би ви не перевернули, хоч би як хотіли. Погляньте лиш яке оно широке! Тим човном заїде всюди. Хочете его може купити?

Гадка, що він мав би купувати човно, видалась мр. Подінґтонови дуже сьмішною. Але впевненє, що човно не може перевернути ся, дуже его утішило і він навіть усьміхнув ся.

Зараз по снїданю прийшов мр. Беллер, як лікар з фляшиною ліків до мр. Подінґтона і запросив его, як той надіяв ся, до проїздки човном.

— Бачиш, Віліяме — сказав его приятель — я дуже добре розумію твої чувства що-до човна і бажаю того одного, аби тебе пересьвідчити, що ти помиляєш ся. Я не хотів би тебе нї лякати нї робити нервовим і тому нинї не поїду на море. Вправдї ти й на мори так само безпечний як і на земли — а під деякими услівями, о котрих тепер не згадую — навіть безпечнїйший — але часом там воздух за острий і то могло би тобі пошкодити і тому я зачну приучувати тебе до їзди водою на цїлком спокійнім місци. Імено о яких три милї звідси, лежить прекрасне озеро. До него заїздить ся з міста каналом. Я післав своє човно до міста і аж там підемо пішки а відтак поїдемо в човнї каналом до озера; то найбільше три милї.

(Конець буде).

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житепиoriginальнеси і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

---

15 кр. — кожда серия 10 штук.

Збірка історичних портретів в видї листової марки, величина 60×27 міліметрів, ритованих на сталі, одинокий підручник для молодежи. Для замовлень з провінциї треба дочислити порто з реком. 15 кр.
Адміністрация „Нар. Часописи“.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

І Н С Е Р А Т И.

Для Львова і Галичини
головний склад і експедиция
WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.
находить ся
у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.
Аґенция дневників і оголошень
принимає також
пренумерату і оголошеня до Warszawsk-ого Tygodnik-a Illustr.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Ґазети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх инших часописий принимає виключно ново отворена „Аґенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Ново отворена
Аґенция дневників і оголошень
у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9.
принимає
ОГОЛОШЕНЯ
до всїх дневників
по цїнах ориґінальних.
До
„Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“
може принимати анонси виключно лиш ся Аґенция.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОҐРАФІЇ

цїлком вірні ориґіналови аж до природної величини артистично виготовленї. — В паспарту.

Цїна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**
Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень
Пасаж Гавсмана ч. 9,
принимає оголошеня до всїх дневників
і також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).